

A Prelátus 2011. novemberi levele

Másoknak megmutatni a hitet,
főként a saját életünkkel,
"örömteli kötelesség" minden
keresztény számára - mondja
Msgr. Echevarría novemberi
levelében.

2011.11.09.

Kedves gyermekeim! Jézus
oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Novemberben az Egyház arra buzdít,
hogy tekintetünket emeljük a földi
láthatáron túlra. Mindenszentek

ünnepe ma és a halottak napja
holnap egyaránt arról tanúskodik,
hogy Isten arra teremtett minket,
hogy Őt szolgáljuk és dicsőítsük a
földön, a Mennyben pedig örökké
élvezzük a jelenlétét. Az evilági élet,
bármilyen hosszú legyen is, elillanó
pillanat az örökkévalósághoz képest.
Így beszél erről az egyik zsoltár: *Az
ember napjai a fűhöz hasonlóak, virul,
mint a mező virága, de egy kis szellő s
már vége van: a hely is elfeledte, ahol
addig állt. Ám az Úr kegyelme
mindörökre az igazakkal van, és
igazságossága fiaik fiaival.*^[1] Sokszor
hallottam, ahogy az Atyánk e
szavakat kommentálta, majd mintegy
koronaként hozzáfűzte: *vultum tuum,
Domine, requiram* – a te arcodat
akarom keresni, Uram.^[2]

Az egyetlen végleges dolog, amelyért
valóban megéri küzdeni, az a
hazatérés az Atya házába, ahova
Jézus Krisztus már felment, hogy
helyet készítsen nekünk.^[3] Jól tudják

ezt a megboldogult lelkek, akik a Mennyben már színről-színre látják Istent, azok pedig, akik a tisztítótűzben tisztulnak, mielőtt felvétetnének a dicsőségbe, alig várják, hogy a Mennybe érjenek.

E liturgikus megemlékezések és az egész előttünk álló novemberi hónap kiváló alkalom egy alaposabb lelkiismeret-vizsgálatra, és arra, hogy felélesszük az Isten iránti vágyunkat és helyrehozzuk, amit helyre kell hozni. *Mi haszna van az embernek, ha az egész világot megszerzi is, de lelke kárát vallja? Mit is adhatna az ember cserébe a lelkéért?*^[4] Az Úr e kérdéseinek nagyon is jelen kellene lennie a napjaink során és be kellene világítaniuk minden cselekedetünket. **Mert mit ér az embernek a föld összes java, az értelem és az akarat minden törekvése? Mit ér mindez, ha minden elmúlik, ha minden eltűnik, ha minden földi kincs csak látszat, ha utána az örökkévalóság**

vár ránk, örökre, örökre, örökre? (...)

Az emberek hazudnak, amikor földi dolgokról azt mondják: örökre. Ez a szó csak Isten színe előtt igaz, teljesen igaz. Eszerint kell élned, olyan hittel, amely segít megízlelned a méz ízét, az ég édességét, amikor az örökkévalóságra gondolsz, amely valóban örökké tart.[5]

Egy pillantás a világra és fájdalmasan kell látnunk, hogy sokan vannak – férfiak és nők, fiatalok és idősek –, akik úgy élik le az életüket, hogy eszükbe sem jut a rájuk váró örök élet. Más gondok és szükségletek kötik le szinte minden figyelmüket, és – olykor saját hibájukon kívül – fogalmuk sincs arról a méltóságról, arról a vég nélküli boldogságról, amelyre Isten hívja őket. Te és én, és minden keresztény, aki tudatában van hivatása nagyságának, nem

maradhat közömbös azon rengeteg ember sorsát szemlélve, akik nem ismerik Istent, vagy nem törődnek vele. E helyzettel szembesülve azonban nincs helye a borúlátásnak. Kérnünk kell az Úrtól, hogy töltsön el minket buzgalommal, és hogy tudatában legyünk annak, hogy az imádsággal és az önmegtagadással elérünk a Föld legtávolabbi zugába is. Szeretünk minden embert? Milyen reakciót váltanak ki belőlünk a távoli országokról szóló hírek?

Pár napja megjelent apostoli levelében – amelyben meghirdette a *hit évét*, amely néhány hónap múlva veszi kezdetét – XVI. Benedek újra kiemeli a katolikus hívek ezen alapvető felelősségét. **Nem hagyhatjuk, hogy a só ízét veszítse és a világosság rejtve maradjon (vö. Mt 5,13-16). A szamariai asszonyhoz hasonlóan a mai ember is újra szükségét érezheti annak, hogy odamenjen a kúthoz, hogy**

**Jézust hallgassa, aki arra biztatja,
hogy higgyen Benne és élő vizet
merítsen a forrásából (vö. Jn 4,14).**

[6] A szentek közösségének
gondolata, amely a most következő
hetek során különlegesen aktuális,
arra indít, hogy kérjük a
Szentháromság harmadik Személyét,
hogy növelje mindenkiben a vágyat,
hogy sok lelket közel vezessen hozzá.
Ure igne Sancti Spiritus! – kiáltunk mi
is azzal a fohással, amely olyannyira
meghatotta az Atyánkat. Égess meg
minket, Urunk, a Szentlélek tüzével!
Add, hogy a működésed a lelkünkben
– amellyel megvilágítod az
értelmünket, segítesz az
akaratunknak a cselekvés mellett
dönteni, megerősíted a szívünket –
állandó apostolkodásra indítson
minket, hogy megragadjunk minden
alkalmat – és tudjunk újakat
teremteni – arra, hogy segítsünk
közelebb kerülni Istenhez azoknak
az embereknek, akikkel találkozunk.

Nap mint nap új lendülettel kell végeznünk az apostoli feladatunkat. **Újra meg kell tanulnunk** – folytatja a Pápa –**élvezni Isten Igéjét, amelyet hűségesen közvetít az Egyház, valamint az élet Kenyerét, amelyet táplálékként kínál minden tanítványának (vö. Jn 6,51). Jézus tanítása ma ugyanolyan erővel visszhangzik: „De ne romlandó eledelért fáradozzatok, hanem olyanért, amely megmarad az örök életre” (Jn 6,27). Ma ugyanaz a kérdés merül fel bennünk is, mint akkor az őt hallgatókban: „Mit tegyünk, hogy Istennek tetsző dolgot vigyünk végbe?” (Jn 6, 28). És jól ismerjük Jézus válaszát: „Az tetszik Istennek, ha hisztek abban, akit küldött” (Jn 6, 29). Vagyis a Jézus Krisztusba vetett hit az az út, amely végérvényesen az üdvösségre vezet.**[7]

Mint mindig, figyeljünk most is a Megváltó szeretetreméltó alakjára.

Hinni kell Benne, Istenünkben és Üdvözítőnkben, aki a Szentlélek segítségével az Atyaisten dicsőségébe akar minket vezetni. Olyannyira vágyik erre, hogy egy alkalommal a következő szavakkal juttatta ezt a tanítványai tudomására: *ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi ut accendatur?*;[8] azért jöttem, hogy tüzet dobjak a földre; mi más akarnék, mint hogy lángra lobbanjon!

E szavak fiatalkorától kezdve ösztönző erőként működtek Szent Josemaría lelkében. ***Éveken keresztül nagy szeretetet ébresztett bennem Isten iránt, amikor arra gondoltam, hogy Jézus mennyire vágyik rá, hogy tüzével lángra lobbantsa a világot. És nem tudtam magamban tartani azt a buzgalmat, amely hevesen fellángolt a lelkemben és – a Mester szavain keresztül – kitört belőlem: ignem veni mittere in***

terram, et quid volo nisi ut
accendatur?... Ecce ego quia
vocasti me(Lk12,49; 1Kir3,9); *azért
jöttem, hogy tüzet dobjak a földre,
mi mást akarnék, mint hogy
lángra lobbanjon?... Itt vagyok,
hívtál.*[9] És hozzátette, hogy e
szavak *ösztönző erőként* hatottak a
lelkére:*legyen ez így veletek is,
soha ne aludjon ki bennetek a
láng, legyetek tudatában annak,
hogy el kell vinnetek a föld minden
pontjára az isteni tüzet, az isteni
fényt, a Mennyország melegét,
Isten szeretetét.*[10]

Kérjük a Vigasztaló Szentlelket, hogy
lobbantsa lángra a szívünket,
segítsen megtapasztalnunk a minden
ember üdvösségeért való buzgalmat
Krisztussal együtt. *Ennek a váagnak
– ignem veni mittere in terram!,
azért jöttem, hogy tüzet dobjak a
földre – égnie kell a lelkünkben. És
el kell határoznunk, teljes
meggyőződéssel el kell*

határoznunk, hogy azt mondjuk az Úrnak: ecce ego quia vocasti me!(1 Sám3, 8), itt vagyok, mert hívtál, hogy keresztény legyek. Családapaként? Családapaként. Gyermekként? Gyermekként. Családanyaként? Családanyaként. De lángra lobbantva mindent, amihez csak hozzáérték. Ha nem lobbantjátok lángra a környezeteteket, ti magatok fogtok ostobán elégni, és a fényt és meleget árasztó parázs helyett csak egy marék hamu marad belőletek.[11]

Az apostolkodás, amely örömteli kötelesség a keresztények számára, arra ösztönöz minket, hogy mindannyian – a saját helyünkről Krisztus Titokzatos Testén belül – folytassuk Krisztus azon küldetését, amelyet az Egyház visz végbe. A jó példa, amely mindig alapvető, manapság különösen fontos. Könnyen akadnak olyan emberek,

akik eltávolodtak Istentől vagy a hitük gyakorlásától, és nem hajlandók beszélgetést folytatni semmilyen természetfeletti vagy egyszerűen lelki témáról. De az egyenes viselkedés tanúsága – a személyes, családi, szakmai és társas életben – soha nem múlik el nyomtalanul. Noha ezek az emberek talán nem ismerik be nyíltan, gyakran elgondolkodnak magukban e viselkedés okáról, és így lassacskán megnyílnak az Úr fénye előtt. **Pusztalétükkel a világban** – írja a Pápa – **a keresztények arra vannak hivatva, hogy felragyogtassák az igazság Szavát, amelyet az Úr Jézus hagyott ránk.**^[12] Amint a Pápa sugallja, e tekintetben a *Katolikus Egyház Katekizmusát* tanulni vagy átismételni különös fontossággal bír abban, hogy jobban megismerjük a hitet és annak következményeit, és hogy megismertessük azokat másokkal is. Használjuk ki ezt a

forrást, és ajánljuk a barátainknak, ismerőseinknek.

A hit nem csupán a kinyilatkoztatásban foglalt igazságok ismeretét jelenti, hanem saját dinamizmusa folytán külsőleg is meg kell nyilvánulnia. Amint Szent Pál tanítja: a hit *per caritatem operatur*, [13] a szeretetben teljesedik ki; és a szeretet a többieknek nyújtott szolgálat, figyelem konkrét cselekedeteiben, a dolgaik iránti érdeklődésben mutatkozik meg, a hozzánk legközelebb állókon kezdve. Legelőször abban nyilvánul meg, hogy ugyanazt akarjuk, amit Isten: *hogy minden ember üdvözüljön és eljusson az igazság ismeretére.* [14] Egyszóval továbbadni a kapott hitet. Erről a célról beszél a Pápa nemrég megjelent apostoli levelében, mivel **manapság gyakran előfordul, hogy a keresztények sokat foglalkoznak kötelezettségvállalásuk szociális, kulturális és politikai**

következményeivel, ugyanakkor a hitet továbbra is a közösségi élet magától értetődő előfeltételének tekintik. Valójában ez az előfeltétel nemcsak hogy nem tűnik előfeltételnek, hanem gyakran tagadják is. Míg a múltban felismerhető volt egy egységes kulturális háttér, amelynek hivatkozása a hitre és a belőle fakadó értékekre széles körben elfogadott volt, ma úgy tűnik, hogy a társadalom számos területén ez nincs így.[15]

Szent Josemaría egész élete során szüntelenül hirdette, hogy a hitnek át kell hatnia a gondolatainkat, szavainkat és tetteinket. Nem győzte ismételni, hogy amint megismerünk valakit, rögtön el kell gondolkodnunk azon, hogyan tudunk segíteni neki, hogy közelebb kerüljön Istenhez. Gyakran szemléltette ezt egy hasonlattal. ***Észrevettétek, hogy minden emberben – benned és***

bennem is – működik egyfajta pszichikai előítélet, egy szakmai pszichózis? Amikor egy orvos meglát valakit az utcán, nem is tudatosul benne, de az jut az eszébe, hogy: ennek az embernek baj van a májával. És ha egy szabó látja meg, arra gondol: milyen rosszul öltözött, vagy éppen: milyen jó szabású a ruhája. A cipész pedig a cipőjére figyel... És neked meg nekem, Isten gyermekeinek, akik Isten szeretetétől indítva szolgáljuk a többi embert a világban, amikor az embereket látjuk, lelkekre kell gondolnunk, és ezt kell mondanunk magunkban: itt van egy lélek, akinek segíteni kell, egy lélek, akit meg kell érteni, egy lélek, akivel együtt kell élnünk, egy lélek, akit meg kell menteni.[16]

Ez a cselekvési mód logikus, hiszen aki rátalált Krisztusra, annak másokat is el kell hozzá vezetnie.

Egy nagy örömet senki sem tarthat meg saját magának. Tovább kell

adni.[17] Az Úr hűséges követői minden korban így viselkedtek.

„Amikor észreveszitek, hogy valami előnyösnek bizonyult a számotokra,” – mondta Nagy Szent Gergely egy szentbeszédében – „igyekeztek másokat is odavonzani. Ugyanígy kell vágynotok arra, hogy mások elkísérjenek benneteket az Úr útjain. Ha a fórumra vagy a fürdőbe mentek, és talákoztatok valakivel, akinek semmi dolga sincs, elhívjátok, hogy tartson veletek. Alkalmazzátok ezt az evilági szokást a lélek dolgaira, és amikor Istenhez mentek, ne menjetek egyedül.”[18]

Gondoljunk arra, hogy a gondatlanság és relativizmus jellemezte környezet ellenére minden ember szíve mélyén ott él az örökkévalóság iránti vágy, amelyet csak Isten tud kielégíteni. Ez szilárd támaszpont lehet, amelyre építve

nap mint nap megújítjuk a bennünk
élő apostoli vágyat, tudván, hogy az
Úr eszközként akarja használni a
keresztényeket, téged és engem, hogy
másokat a Mennybe vezessen. Noha
úgy érezzük, hogy elégtelen eszközök
vagyunk, és ténylegesen így is van,
***fel kell lobbannia és tettekre kell
válnia bennünk a váagnak, hogy
Krisztus fényét, az iránta való
vágyat, Krisztus fájdalmait és
üdvösségét elvigyük a
munkatársainknak,
rokonainknak, ismerőseinknek és
ismeretleneknek – bármiképp
vélekedjenek is a földi dolgokról –,
hogy mindegyiküket egy szívélyes
testvéri öleléssel köszönthessük.
Akkor szegény, szánalmas
széndarabból izzó rubinná
változunk, hogy Isten hangja, Isten
fénye, a Szentlélek tüze legyünk!***

[19]

Az elmúlt napokban Pamplonában
jártam, hogy részt vegyek a Navarrai

Egyetem néhány *díszdoktorának* avatásán. Később Madridban a Prelatúra több ezer hívével, munkatársával és barátaikkal találkoztam. Azt kértem a Szentháromságtól, hogy újítsa meg mindenkinben az apostoli buzgalmat, hogy a barátságon és bizalmon alapuló apostolkodásukkal közreműködjenek a társadalom új evangelizációjában, és olyan képzési tevékenységeket mozdítsanak elő, amelyek minden környezetbe eljuttatják Krisztus üzenetét.

Mielőtt befejezem a levelet, arra kérlek benneteket, hogy imádkozzatok azért a harmincöt fivéretekért, akiket november 5-én, Rómában diakónussá szentelek. Kérjetelek számukra és az Egyház minden papja számára Krisztus Szíve szerinti szívet.

Maradjunk továbbra is egységben a Szentatyával és a

megyéspüspökökkel. Adjunk hálát az
Úrnak azokért a lelki gyümölcsökért,
melyekkel a Mű híveinek
apostolkodása folytán elárasztja az
Egyházat. Különösen hálát adunk
ezért november 28-án, az Opus Dei
személyi prelatúrává
nyilvánításának évfordulóján. Azt
kívánom, hogy hálánk Isten felé a
Szűzanya keze által jusson el.

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket.

Atyátok,

+ Javier

[1] *Zsolt* 102(103),15-17

[2] *Vö. Zsolt* 26(27),8

[3] *Vö. Jn* 14,2-3

[4] *Mt* 16,26

[5] SZENT JOSEMARÍA: *Isten barátai*,
200

[6] XVI. BENEDEK: *Porta fidei*
kezdetű apostoli levél, 2011.október
11., 3

[7] *Ugyanott*

[8] *Lk* 12,49 (Vulgáta)

[9] SZENT JOSEMARÍA: *Levél* 1959.
január 9., 9

[10] SZENT JOSEMARÍA: feljegyzések
egy családi összejövételről, 1975.
február 12.

[11] SZENT JOSEMARÍA: feljegyzések
egy családi összejövételről, 1975.
február 9.

[12] XVI. BENEDEK: *Porta fidei*
kezdetű apostoli levél, 2011.október
11., 6

[13] *Gal* 5,6

[14] *1Tim* 2,4

[15] XVI. BENEDEK: *Porta fidei*
kezdetű apostoli levél, 2011.október
11., 2

[16] SZENT JOSEMARÍA: feljegyzések
egy elmélkedésről, 1963. február 25.

[17] XVI. BENEDEK: szentbeszéd,
2005. augusztus 21.

[18] NAGY SZENT GERGELY:
Szentbeszéd az Evangéliumokról, I,
6, 6 (PL 76, 1098)

[19] SZENT JOSEMARÍA: feljegyzések
egy családi összejövetelről, 1974.
június 2.